

disse til danske Kroner og heller ikke ønsker at forlade den Sparekasse, hvor han er Kunde, og at han derfor vil lade dem staa i Depot i denne. Derfor er det nødvendigt, at der efter en vis Dato, der her er fastsat til 1. April 1923, er Forbud imod at modtage Mark til Forrentning. Naar det ærede 18de landstingsvalgte Medlem mente, at det var unødvendigt at give en Frist af et Aar, skal jeg sige til det ærede Medlem, at dette har sin Forklaring i, at man i Sønderjylland har ment, at det vilde være for haardt, om man straks forbød Sparekassernes Kunder at komme af med deres Mark i Sparekasserne, idet de saa var nødt til at gaa over til Bankerne. Man ved nemlig, at adskillige af Sparekassernes Kunder endnu har mange Mark hos sig, og disse Kunder maatte da, hvis de efter den 1. April 1922 ikke kunde komme af med dem i Sparekasserne, henvende sig til en Bank med dem, og det vilde nemt medføre, at de ogsaa tog deres Kroner bort fra Sparekassen. Det er som Følge af denne Frygt for Bankerne, at man har fastsat en Overgangstid paa et Aar, indenfor hvilken det endnu kan være tilladt at gøre Indskud i tyske Mark.

Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Green) kunde ikke forstaa, at det var nødvendigt, som det her foreslaas, at foretage en Adskillelse af Sparekasserne i en Markafdeling og en Kroneafdeling. Her skal jeg atter tillade mig at henvise til Udvalgets Betænkning og sige, at Ministeriet har fulgt den enstemmige Indstilling, som gaar ud paa, at man af Hensyn til Sparekassernes Betryggelse ønsker at komme bort fra den hidtidige Tilstand, ved at man faar en Markafdeling og en Kroneafdeling, der skilles ud fra hinanden, idet Kassernes Soliditet ellers kunde komme i Fare ved, at Krone-Indskuddene hæfter for Mark-Indskuddene. Vi har paa dette Punkt fulgt det Udvalg, som har været nedsat angaaende Indførelse af dansk Sparekasselovgivning i Sønderjylland, og har kunnet gøre det saa meget mere, som det ogsaa af de stedlig sagkyndige, som har været Medlemmer af Udvalget, er gjort gældende, at man rent teknisk set kunde gøre denne Adskillelse uden større Vanskeligheder.

Det samme ærede Medlem mente, at med Hensyn til de offentlige Kasser var vi

noget strengere end nødvendigt ved i Lovforslaget at fastsætte, at Valget af Tilsynsraadsmedlemmer skulde godkendes af Ministeriet, og at Ministeriet skulde have Ret til at vælge et Medlem af Tilsynsraadet. Jeg maa finde det rigtig og rimeligt, at Ministeriet har Ret til at vælge et Medlem af Tilsynsraadet for de offentlige Kasser, saa længe de bestaar, og hvad angaar Godkendelse af Valget af Tilsynsraadsmedlemmer, har man ligeledes fundet det rimeligt, at disse Kasser bliver stillet paa samme Maade som selvsupplerende Kasser, d. v. s. Sparekasser uden Garanter, for hvis Vedkommende Ministeriet godkender Valget af Tilsynsraadsmedlemmer. Men jeg tillægger ikke dette sidste Spørgsmaal afgørende Betydning, idet jeg ganske kan dele det ærede Medlems Betragtning, at det nærmest vil blive en Formalitet, idet man meget vanskelig vil kunne tænke sig at nægte at godkende et af Amtsraadet eller en Kommunalbestyrelse foretaget Valg af et Tilsynsraadsmedlem. Jeg er derfor meget villig til i det kommende Udvalg at forhandle om dette Punkt og lægger, som sagt, ikke afgørende Vægt paa, om man bibeholder denne Godkendelse af Ministeriet eller ikke.

Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Green) mente ogsaa, at man var streng overfor de offentlige Kasser ved Fastsættelsen af den Procentdel af de Midler, som de kan udlaane til Garantikommunen. Dertil vil jeg svare, at vi ogsaa her har fulgt Ertallets Indstilling, der netop gaar ud paa, at disse Kasser kun med Handelsministeriets i hvert enkelt Tilfælde givne Samtykke faar Ret til at udlaane i alt 10 pCt. af deres Midler til Garantikommunen. Men ogsaa om dette Punkt som om alle andre Enkeltheder i Lovforslaget er jeg villig til at forhandle. Skulde der være Stemning for at strække sig videre, skal jeg for mit Vedkommende ikke stille mig bestemt imod det, men jeg vil dog mene, det er rigtigt saa meget som muligt at begrænse denne Procentdel af de offentlige Sparekassers Laan til Garantikommunen. Naar jeg med Hensyn til alle disse Spørgsmaal erklærer mig villig til at forhandle, ligger det ogsaa deri, at Sparekasseloven skal til Revision inden 5 Aar, inden Udgangen af 1926. Forholdene i Sønderjylland, navnlig Valutaforholdene, er jo meget vanskelige at overse, og det er